

Indenrigsministeren: Jeg troer, at de, der erindre mit Forhold her i denne Sal, der jo er meget ældre end min Stilling som Minister, ikke ville have mig mistænkt for, at jeg skulde hylde den Sætning som en almindelig Theori, at saaledes, som Lovforslag vedtages i det andet Thing, bør de ogsaa tiltrædes her. Det kan aldrig falde mig ind at gjøre noget Saadant gjældende, hvor man kan sige, at noget vigtigt Princip efter den her fremherskende Opfattelse er tilføjet i det andet Thing, eller hvor man her troer at kunne indføre nogen væsentlig Forbedring i et Lovforslag; men det maa vel erindres, at det vil være umuligt for Nogensomhelst at sige, hvad der i denne Sag er det i og for sig Rette. Det er en reent Skjønssag, ja indtil en vis Grad en Velvilligheds-sag; kunde jeg næsten sige, hvad der i den Retning skal ske eller ikke ske, og naar da alle Hensyn til de paagjældende Der med stor Styrke ere blevne varetagne hos en af de Parter, hvis Skjøn i den Henseende er afgjørende — og der foreligger jo aldeles Intet, som kunde berettige til at sige, at den hele Opfattelse her skulde være anderledes — er der meget liden Anledning til at fravige samme, at den Stund Samthylde derfra er ligesaa nødvendigt som herfra, og det derhos berører paa et reent Skjøn, hvad man i denne Henseende vil foretrække. Jeg skal i den Henseende bringe den ærede sidste Tale i Erindring, at allerede det at sige, at denne Bro skal betragtes som en Hovedlandeveisbro, er en overmaade velvillig Beslutning. Det kan nemlig paa ingen Maade siges, at Guldborgsund udgjør en Deel af Lolland-Falsters Stift, og den Regel, at hvor en Hovedlandevei afbrydes af en Na eller et andet mindre Vandløb, bliver der at anlægge en Hovedlandeveisbro over samme, efter samme Grundsætninger, som gjælde for Veianlæget; kan umulig overføres paa en Deel af Havet, af det almindelige Soterritorium, og det maa vel bemærkes, at Danmark er i den Grad gjennemskåret af saadanne Havarme, at som Præcedens — det blev i det andet Thing udtrykkelig udtalt. —

wilbe man paa ingen Maade kunne anerkjende dette; at Reglerne for Hovedlandeveisankæg og Statens Forpligtelse til af Beføstningerne derved at bære de $\frac{2}{3}$ kunde gjøres anvendelige paa saadanne Sunde, over mange af hvilke det dog er saare vigtigt og nødvendigt at faae en Forbindelse. Jeg skal blot nævne Overgangen over Kiimfjorden, der adskiller en meget betydelig Deel af Danmark fra Forbindelsen med det Øvrige. Jeg siger altsaa, at det, at man her har anvendt Analogien fra Hovedlandeveie paa en Bro over en Havarm, er en stor Gunst, der er viist Lolland-Falsters Stift, og der er fra alle Sider taget og vil viist nødvendig ogsaa fra Regjeringens Side blive taget en bestemt Reservation imod, at man ikke, fordi dette Princip her er antaget, skal kunne fordre det anvendt overalt, hvor lignende Forhold finde Sted. — Dernæst har den ærede Landstingsmand, ved hvad han sidst anførte, selv erkjendt, at hvis Reglen for Hovedlandeveie ligefrem var bragt til Anvendelse, kom dog Amtets Havtorn til at bære Mere, end her er foreslaaet, og altsaa er der ogsaa i den Henseende skeet en Afvigelse fra den almindelige Grundsætning derved, at der — for ikke at tale om Tilskudet fra Postvæsenets Side — forlods paalægges en af de Kommuner, som er interesseret i Sagen, og ganske viist er meest interesseret i den, et stort forlods Bidrag, foruden at den skal hve sit Bidrag til Amtets Tilskud.

Jeg troer, at disse to Bemærkninger maae gjøre, at den almindelige Regel om Landstingets fulde Andeel i Lovgivningsmyndigheden ikke her strengt bør fastholdes; thi Loven er gaaet ud fra en velvillig Opfattelse for Derne, og her foreligger et Resultat, hvormed disse ere vel tjente. Det er det Første, og det Andet er, at her ikke kan opstilles nogen almindelig Grundsætning eller Princip, men at det Hele er en Skjønssag, og dette Skjøn er faldet saaledes ud, at alle Bedkommende ere vel tjente dermed. Af disse Grunde mener jeg, at man skal blive staaende ved Lovforslaget.